

הסיבה האחת והיחידה המונעת מכל עיר איטלקית בעלת אוכלוסייה של אלף תושבים ומעלה לקיים פסטיבל-סרטים, היא שקשה למצוא נושאים מיוחדים במינהם, אשר יבדילו בין פסטיבל אחד למשנהו. וכדי לקבל מושג כלשהו על הנעשה בשטח זה באיטליה, אפילו בעונה מאוחרת זו, של סוף ספטמבר ותחילת אוקטובר, הרי תקציר קטן:

לאחר פסטיבל ונציה, החשוב במארעות הקולנוע האיטלקי, שהסתיים לפני שבוע, מתנהלים השבוע שני פסטיבלים מקבילים, האחד בפזארו והשני בלגראדו. עיירה קטנה שבין ונציה לפירנצה.

התכונה המיוחדת את הפסטיבל הראשון היא הצגת כל סרטינו של במאי יפאני בשם נאגיסה אושימה, שבארץ לא ראו אפילו אחת מיצירותיו. ואילו השני, מתגאה במיוחד בכך שיציג שבוע שלם, ללא מפסק, מערבונים אמריקאיים אלימים. למי שלא יסתפק בתמונות נעות - תהיה גם תערוכת אמנות הודית וציוד אמריקאי.

לתשומת לב משרד התיירות. רק זה יסתים, והשימחה תעבור לעיירה רורנטו שליד נאפולי. כאן תובא בפני הקהל מיטב התוצרת ההונגרית של השנתיים האחרונות (הקולנוע ההונגרי רכש לאחרונה מעמד נכבד באירופה, כדוגמת צ'כוסלובקיה לפני הפלישה הרוסית) ושאר הזמן יקדש לעוד פניני קולנוע קלאסיות. בקיצור - פסטיבל לאינטליגנטים.

ואילו בעיירת מרחצאות אחרת, פורטה טרמה, החליטו לעשות פסטיבל שיוקדש כולו לוויכוחים אידיאולוגיים בין ארבעה עיתוני-הקולנוע הצרפתיים העיקריים (כי נראה שהעיתונים האיטלקיים אינם מרשימים די הצורך) בליווי הדגמות, כמובן בעיקר מסרטי גודאר.

וכן - פן יישכח הדבר - השבוע הסיימים פסטיבל בעיר הצפונית ברגאמו, בו הוצגו סרטים של במאים צעירים וחדשים גים, וחולקו להם פרסי עידוד עליידי צוות שופטים בינלאומי.

מה כל השיגעון הזה? פשוט מאד. משרד התיירות האיטלקי רוצה להאריך את העונה במקומות-קייט שונים, ולהביא לשם תיירים אחרי שהאיטלקים עצמם חזרו לעבודה בתום עונת החופשות. ומאחר ונראה שהתאריכים השנה דחוסים מאד, כבר הודיע משרד-התיירות כי בשנה הבאה ינסה לפעול בשתי קצוות העונה, כלומר יתחיל בפסטיבלים לפני הקיץ, ימשוך אותם אחרי זה.

ותדריך

תל-אביב

*** קס (פריס, אנגליה) - ילד מגדל גיזל נוצים בעיירת כורים צפונית. סרט בעל סגנון תעודי למחצה על קשיחות ואדישות המבוגרים לעומת ההבנה אצל ילד. ** הציפור עם כנפי הכדורה (ארמון-דוד, איטליה) - סרט מתח מקצועי ומשעשע. עם סוזי קובל.

*** איש קפץ גרוד (פאר, ארץ-צות-הברית) - ארתור (בוני וקלייד) פן, מתלבט אם להציג את הבעיה האינדיאנית קומדיה אכזרית או מלודרמה משעשעת. תעלולי בימיו ומשחק. דאסטין הופמן.

*** למות מאהבה (גודרן, צרפת) - מורה מתאהבת באחד מתלמידיה, נרי פלת קורבן לצדקנות ודיעות קדומות של חברה המתיימרת להיות ליברלית.

ירושלים

*** התפשטות (רן, ארצות-הברית) - עימות בין הורים לצאצאיהם בקומדיה ספוגת אהבת אנוש. סרטו הראי-שון של הציני מילוש פורמן באמריקה.

חיפה

** שבת של אוהבים (מאי, ארץ-צות-הברית) - לזיה מיגלי כנערה בור דדה ויוצאת-דופן הנכנסת לחייו ועצמו תיו של סטודנט צעיר.

החיים בצל

המושטרה

השוד המוקלט (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) - פורץ קופות (שון קוגרי) משתחרר לאחר שריצה עונש של 10 שנות מאסר, ומתכנן שוד גדול אחרון, אשר יאפשר לו לצאת, סופית, לגימלאות.

זאת, לכאורה, עלילת סרט זה, אלא שהבמאי סידיני ("המשכונאי") לומט, לא הסתפק כאן בפשעו נוסף. הוא רצה לסקור ביעף את כל מחלותיה של אמריקה, אשר אפשר לדחוס בתוך שתיים.

למשל, מיום שיחרור הגיבור, דיוק אנדרסון, מן הכלא, עוקבות אחריו מצלמות ומנציחות כל תנועה מתנועותיו. מצלמות אלה, השייכות לאפי-בי-איי, לסי-איי-איי, למש-טרט הסמים, למס-הכנסה, ומי יודע למי עוד, אינן מעוניינות באנדרסון עצמו, אלא באנשים עימם הוא נפגש. וזאת משום שבאמריקה, כל אחד חשוד בפשע כלשהו, כל אחד נחקר, כל לחישה וגניחה בשעת תינו-איהבים נשמרת בתיקה סודית של משרד כלשהו, והפרטיות הולכת לעזאזל.

האבסורד אינו מסתיים כאן, אלא בעצם העובדה, שכל האינפורמציה העצומה שאוספים כל המוסדות הנ"ל, אינה מרוכזת לעולם במקום אחד, כך שאנדרסון יכול למי עשה לפעול כעולה על רוחו, ואיש לא ימצא את הקשר בין פגישותיו השונות.

ומרוב עצים, אין רואים את היער. חלק נכבד מכל

סי-איי-איי, אפי-בי-איי - איי-איי-איי!

המרכיבים הללו, יש להם אמנם משמעות סוציאלית, אבל אינם מסייעים כלל לעלילה, ואילו חלקים אחרים, כמו השוד עצמו, אינם מתוארים בפירוט מספיק כדי לרתק את הקהל. עם זאת, נוכחותו הגברית והבוטחת של שון קוגרי בתפקיד הראשי, והופעה מבריקה של מרטין בלום כהומו מזדקן, הופכים את הסרט מעל לממוצע.

אפשר לראות

- אבל למה?

ביום בהיר אפשר לראות לנצח (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) - סרט מיותר בהחלט, המביא לבד את אחד המחזות המוסיקליים הפחות-מוסיקליים של השנים האחרונות, ואינו מוסיף עליו שום מר-כיב אשר יחפה על הטאיו נמטוריו.

פסיכיאטר פוגש גערה שהיא מדיום יוצא מן הכלל: היא מסוגלת לזכור את חייה בגילגולים קודמים, ולנחש מה יקרה בתמיד הקרוב. סיפור זה יכול היה, בטיפול נכון, להיות מעניין בהחלט. אלא שכאן, נשפכו עליו כל קיתורי נות הדבש של הוליבוד, עם הבדיחות הסטנדרטיות שנש-חקו מזמן, וכמויות בלתי-נדולות של אשלויות בגרוש. מדי כמה דקות נעצרת העלילה, בשרירות מוחלטת, והשחק-נים הראשיים פוצחים בזמר, אשר ישכח מאוזני הצופה עם יציאתו מאולם הקולנוע. אפילו אם זה האחרון התי-ברך בשמיעה אבסולוטית.

מי יכול להכיר בכל זה את וינסנטה מינלי, מ"אמרי-קאי בפריס"? רק מי ששיש לבו לתפאורות, לאסטטיקה של צילומים, או לסצינות בודדות, כמו זו בה קורא הפרו-פסור מונטאן למדיום-ברברה לשוב אליו, וקולו בוקע מפי

סטרייסנד תמיד סטרייסנד: עד מתי?

כל עובר-אורח שהיא פוגשת ברחוב. אבל האם זה בלבד הפיצוי לכל המיליונים הרבים אשר ירדו לטמיון בהפקת הסרט?

תחרות נהג

בלתי-זהיר

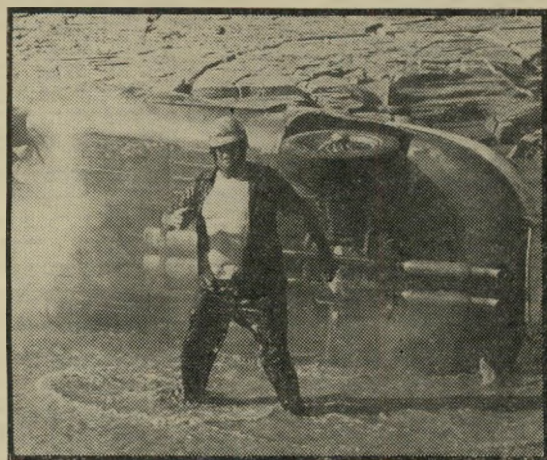

במהירות מסחררת (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) - בימים הטובים, היו קוראים לסרט כזה, סרט "ב", כלומר סרט העשוי בתקציב מוגבל, עם שחקנים לא ידועים, בלי הוזהר והפאר המקובלים בהוליבוד, אבל עם די מקצועיות כדי להדביק קהל למור-שביו.

זהו סיפור על קובאלסקי, גיבור-מלחמה לשעבר, שוטר לשעבר, ונהג-מירוצים לשעבר, המתפרנס כמעביר-מכוניות, ממקום אחד לשני, על מפת ארצות-הברית. הוא עובד בקצב רצחני, מתעודד בסמים, ומתערב שיצליח תוך יומיים להעביר מכונית מדגבר לסן-פרנסיסקו.

כדי לעשות זאת הוא עובר על כל חוקי-התנועה האפי-שריים, מקים נגדו את משטרת התנועה של המדינות בהם הוא עובר, מבצע תוך כדי כך תעלולי נהיגה בלתי-רגילים בהחלט, וזוכה לעזרה בלתי-צפויה מצד מגיש-פיוזמונים כושני עיוור, בתחנת-רדיו פרטית, הקולט את שידורי המש-טרה, ומודיע מעל גלי האתר, לכל המעוניינים, כיצד מתכ-נן החוק ללכוד את קובאלסקי.

בכל זה, יש די חומר לסרט גדוש פעולה, מירדפים מטורפים ואלמות. אלא שלפי אופנת הימים הללו, אין די בכך, וקובאלסקי הופך לסמל האדם החופשי האחרון, האיש הבודד המעז עוד לנהוג לפי רוחו ומצפצף על מגבלות וחוקים.

מישהו: כל אחד הוא סמל

אלא שמשמעות זאת קצת קשה לבליעה, מאחר ולא מניעיו של קובאלסקי, לא התנהגותו, ולא מטרותו, משכי-נעים כלל וכלל. מה שעושה יותר רושם, היא דווקא אותה התכונה האמריקאית של אהדה לנרדף, תכונה המזכה את הנהג הבודד לעזרה מכיוונים בלתי-צפויים לחלוטין. העיקר, בסופו של דבר, הוא תעלולי הנהיגה. אבל מה תאמר על כך המועצה למניעת תאונות?